

איך עברה לעזה? מה עשו לה בקאה'ר? כיצד היא חזרה?

ז'אנט לא הלך בחיים. זה התחיל כבר בראשית דרכה, כשבאה עם משי פחתה מעיראק לישראל. המשפחה עברה לגור בירושלים, וג'אנט החלה ללמוד ב"בית ספר עממי".

סיפורה השבועי ז'אנט זילכה (21), לאחר ששוחזרה ממעצרה בישראל, את כל קורותיה ב-21 שני תיה:

בזמן שהייתי לומדת, אמא שלי היתה עור שר לי הרבה צרות. אני לא הייתי יכולה לסבול את זה, ותמיד היו צעקות גדולות בבית. כל פעם ההורים שלי היו מרביצים לי מכות, עד שהייתי בורחת מהבית. הי אמא שלי היתה רודפת אחרי ברחובות, בירושלים, מקללת אותי, ותמיד היתה מרביצה לי. אני נורא התביישתי מהחברים שלי, למה הם היו רואים תמיד איך ההורים שלי היו עושים לי צרות.

כשראיתי שאני קצת גדולה, בת 15, חיי פשתי לי דרכים איך לברוח מהבית. רציתי נורא להתגייס לצבא, אבל שם לא רצו לקבל אותי למה שהייתי ילדה קטנה. חיי פשתי לי איך ללכת לקיבוץ. אני נורא נורא התביישתי מההורים שלי ורציתי כמה שיותר מהר לעזוב את הבית.

★ ★ ★

"איפה המנהל שר הקיבוץ?"

יום בהיר אחד, בשנת 1961, בחודש אוגוסט, רבתי נורא חזק עם האמא שלי למה שאני לא רציתי לנסוע איתה לחיפה. היא התחילה לקלל אותי נורא ואמרה עלי מילים לא יפות כאלה עד שראיתי שככה אני לא יכולה יותר לחיות. או חייכתי עד שהיא הסתלקה מהבית, נסעתי באוטובוס לחברה שלי, צביה עבדו, ואמרת לה ש"תבוא אתי לאיזה קיבוץ רחוק, ששם לא יוכלו למצוא אותנו. צביה הסכימה למה שגם לה היו המון צרות בבית. עלינו על אוטובוס שנוסע לבאר שבע, וירדנו על-יד קיבוץ נחל עזון.

בקיבוץ שאלנו אשה אחת איפה אנחנו יכולות למצוא את המנהל של הקיבוץ. והיא אמרה לנו שאנחנו צריכות לחכות לו, למה שהוא עוד מעט יבוא. בינתיים אכלנו לנו ארוחת צהריים בקיבוץ, ואחר כך הלכנו לעשות לנו מקלחת. ושכבתי על הדשא של הקיבוץ לחכות למנהל. שכבנו איזה שעותיים. ראינו שאף אחד לא בא, והתחלנו לטייל בקיבוץ. הגענו לתוך חורר שר של תפוחי עץ, ושם אכלנו המון הפרי חים, ואפילו שמנו הרבה תפוחים בתוך המזוודות שהיו לנו.

ככה טיילנו לנו בתוך החורשה, עד שפתאום ראינו חיילים של האו"ם. ראינו שהחיילים לא עושים לנו רע, והתחלנו לדבר אתם עם חיוכים, למה שאנחנו לא ידענו אנגלית. החיילים אפילו נתנו לנו סיגריות פתוחות, ואני נורא שמחתי למה שהם התנהגו אלינו יופי.

ככה דיברנו עם החיילים משעה שלוש אחר-הצהריים עד לשעה שמונה בערב. כל הזמן שדיברנו אתם נשארנו בצד ה-

גבול של ישראל, והם היו בצד של המצרים. פתאום בא לשם איזה קצין אחד, וכל החיילים הצדיעו לו. הוא ניגש אלינו ושאל אותנו אם אנחנו רוצות להגיע למצרים, או לתל-אביב. אני נורא פחדתי מאבא שלי, ולא רציתי לחזור הביתה למה שידעתי שהוא יהרוג אותי במכות. "או אמרתי לקצין שאני רוצה לבוא אתו למצרים."

★ ★ ★

"קצין אחד נורא ממוזר"

הקצין והחיילים לקחו אותי ואת החברה שלי לעזה, ושם ישנו בלילה. למחרת בבוקר באו שוטרים וחיילים מצריים ולקחו אותי ואת החברה שלי לחקירה. כל אחת הלכה לבד בלי שהיא ידעה איפה נמצאת השניה.

בחקירה הייתי ככה איזה תשעה ימים. כל הזמן החוקרים איימו עלי שהם יהרגו אותי אם לא אגלה להם כל מיני סודות, אבל אני לא ידעתי שום דבר. היה שם קצין אחד הוא היה נורא ממוזר. כל הזמן הוא התנהג אלי יפה, ופתאום הוא התחיל להרביץ לי מכות חזקות. חוץ מזה הוא

איזה שעותיים ולא הבנו אפילו מלה אחת, למה שאנחנו לא ידענו אנגלית. בסוף הי קצינים של האו"ם הלכו להם, והקצין המצרי בא אלינו עם נייר, ואמר לנו ש"אנחנו צריכות לחתום עליו. אנחנו חתמנו על הנייר אפילו שעד היום אני לא יודעת מה היה הנייר הזה, ומה היה כתוב בו, אבל אחרי כמה זמן לקחו אותנו ל"קהיר".

הגענו לשם בלילה, והכניסו אותנו ל"שון לחוך בית-מלון, וכל הלילה שמרו עלינו מבחוק. בבוקר, אחרי שכבר קמנו מהשינה, באו המצרים ואמרו לנו שהם לוקחים אותנו לבית מלון אחר. השוטרים קשרו לנו את העיניים ונסעו אתנו למלון החדש. רק שם התברר לנו שזה בית סוהר לנשים. שאלנו את הקצינים שהיו אתנו כמה זמן נשאר שם. הם אמרו לנו שנהיה רק שלושה ימים. היינו שם יותר משנתיים.

★ ★ ★

מים חמים ובגדים יפים

השוטרות היו מרביצות מכות עם מקלות. על כל דבר קטן ואחר-כך

ז'אנט והמיצרים

בועטות עד שהיה יורד דם. רק בסוף בא איש אחד מהצלב-האדום ואמר שאני לא צריכה לפחד למה שהם ידאגו שאנחנו לא נקבל מכות. גם האוכל היה רע, ולכל הבחורות היו כינים.

אחרי שהייתי כמה זמן בבית-הסוהר, באו לשם כמה אנשים בבגדים אורחיים. הם אמרו שהם לוקחים אותי לטייל ב"קהיר. השוטרות תיכף נתנו לי להתרחץ במים חמים, ואחר כך נתנו לי ללבוש בגדים יפים, למה שהם רצו שאני אהיה נקייה ויפה בזמן שהם ילכו אתי ברחובות. או התלבשתי והייתי באמת יפה נורא, והם לקחו אותי לטייל. מתי שהיינו הולכים שם, וכל מיני צלמים היו עושים לי תמונות בכל מיני מקומות. הם צילמו אותי כשאני נכנסת לקולנוע, אוכלת ב"סמעה טובה ועוד בכל מיני מקומות ב"אלה. אחר כך הם היו מחזירים אותי ל"כלא. כך הם היו עושים לי כל פעם. פעם אחת אפילו צילמו אותי בשביל הטלביזיה שלהם.

הם רצו שאני אגיד דברים רעים על מדינת ישראל, אבל לא הסכמתי. הקצינים והאנשים שהיו הולכים אתי נורא התרגזו, ואמרו לי שאם אני לא אגיד בדיוני שב"י ישראל החיים הם לא טובים אז הם לא ילכו אתי יותר ברחובות, ולא יקנו לי יותר בגדים וכל מיני דברים, ואני אהיה בבית-הסוהר עד שאני אמות, וכל הזמן ירביצו לי מכות. אבל לא הסכמתי לדבר רע על ישראל. למה שזה הארץ שלי. כשי האנשים ראו שאני עקשנית, הם החזירו תי לכלא, ויותר לא יצאו אתי אף פעם לטייל ברחובות.

★ ★ ★

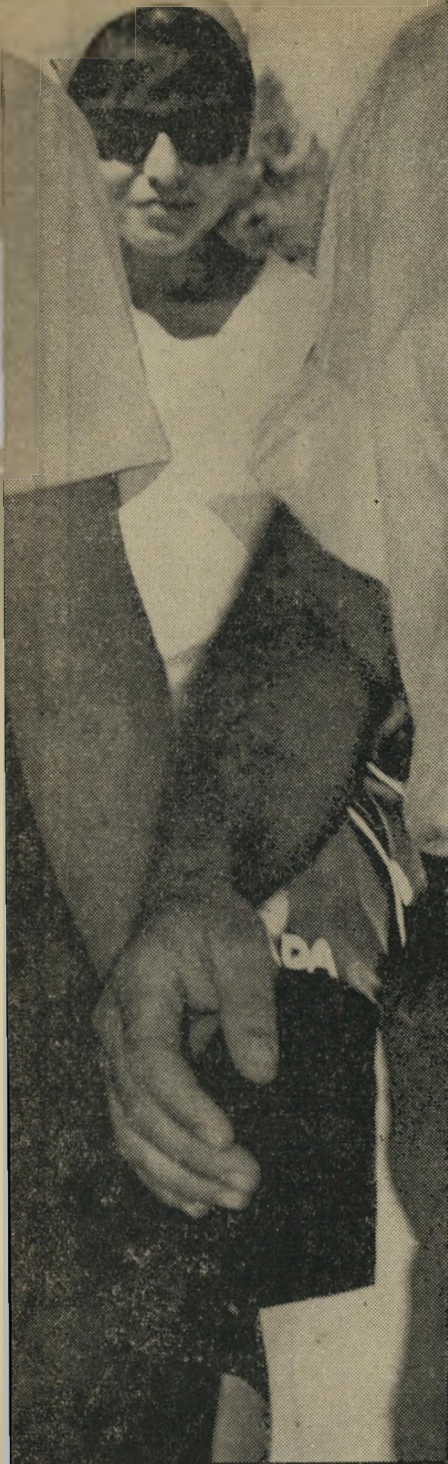
"כי לא ידעו עי שום דבר"

יום אחד, אני זוכרת אותו כמו עכשיו, בבוקר ה'12 ליוני 1963, באו לבית הסוהר כמה אנשים חשובים. הם ניגשו אלי ואל צביה, ואמרו לנו שאנחנו צריכות להתלבש, למה שאנחנו נוסעות למצרים לקנדה. אני נורא שמחתי למה ש"רציתי כל הזמן לעזוב את מצרים. או המצרים לקחו אותנו ונתנו לי פספורט מזויף, והחליפו לי את השם לערבית. הם קראו לי ז'אנט שאפיק פודל, והזהירו אותי שאני אף לא אגיד שאני יהודיה. תמיד כשישאלו אותי אני אגיד שאני ערי-

בית-המשפט

כשהיא מוקפת בני-משפחה, שוחררה ז'אנט בערבית היר, ואתם האשימה בבריחתה למצריים. בקשתה היחידה לאנשי הצלב האדום בכלא המצרי היתה: לאפשר לה לשלוח מכתבים להוריה. שידעו כמה רע לי, הכל בגלל זה שהם ככה התנהגו אתי כל הזמן. עתה מפויסת הבת עם הוריה.

ז'אנט והבלשים

בייה. גם לצביה נתנו פספורט חדש עם שם חדש. לה קראו לילה עלי נאסר.

אחרי זה העבירו אותנו המצרים לקנדה, למונטריאול. משם העבירו אותי ואת צביה לאוטבה. באוטבה אני הייתי מטפלת ב"תינוק, וכל הזמן הייתי לומדת אנגלית. צביה הייתה גם שם, והיא היתה עובדת שם במשך שלושה חודשים בכל מיני עברי דות.

אחרי שלמדתי את השפה החלטתי לניסוע שוב למונטריאול, למה שם יש הרבה יותר אנשים, ונסעתי. שם, במונטריאול, עבדתי במכבסה, והתחלתי להכיר כל מיני אנשים חדשים. הם היו טובים אלי כי לא ידעו עלי שום דבר.

במשך הזמן הכרתי שם את סטיב קולור, בסקי, שהוא עכשיו בעלי אחרי שהתחתנת אתו. אחרי שהייתי נשואה קיבלתי ידיעה שאח שלי מת בארץ. פתאום רציתי לבוא לארץ, לבקר את ההורים שלי ולעלות לקבר של האח שלי.

קניתי לי כרטיס למטוס ובאתי לישראל אפילו שהייתי בהריון.

ברגע שהגעתי ללוד, בשלישי לאוגוסט עצרה אותי המשטרה. ההורים שלי שחררו אותי בערבובת.

גם צביה שהתחתנה בקנדה עם בחור שקוראים לו ג'וני נור, והיום יש להם ילדה ממנו. הגיעה לארץ לפני באיזה שבוע. גם היא שוחררה בערבובת, עד ל"משפט.

עכשיו שתינו מחכות. אנחנו מוקות שלא יענישו אותנו. סבלנו מספיק וזה לא היה באשמתנו.